

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

ဝဠုန်နဂါးရေမှာနား

အောင်မြတ်သာနှင့် ဂဠုန်နဂါးရေမှာနား

အဆုံးအစမရှိကျယ်ပြန့်နေတဲ့ပင်လယ်ပြင်ကနေ တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပြင်းတွေကနေ တစ်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးငယ်တွေက ကမ်းခြေအစပ်မှာ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်တည် နေတဲ့ ကျောက်ကမူလေး ကို အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် လာရောက်ရိုက်ပုတ်တဲ့အသံက တိတ်ဆိတ် နေတဲ့ညချမ်းအချိန်အခါကို ကျော်လွန်ပြီးထွက်လာခဲ့တယ်။

" ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း "

" ဖြောင်း ဂလုန်း ဂလုန်း "

ဒေါသကြီးစွာရိုင်းခတ်နေတဲ့ လှိုင်းရိုက်သံတွေနဲ့အတူ " ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် " ဆိုတဲ့ အသံတစ်ခုက စည်းချက်ညီစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

" ဆရာကြီး ဒီနေရာက မုန္တနဂါးမင်းနေထိုင်တဲ့ သိုက်နန်းဆို တာသေချာရဲ့လား "

ယောဂီဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး ပုတီးတစ်ကုံးကို လက်မှာပတ်ထားတဲ့ သက်လတ်ပိုင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့မေးသံကြောင့် တစ်ခေါင်းလုံးဖြူဖွေးနေ တဲ့လူက လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ တောင်ဝှေးကို ကျောက်ကမူပေါ်ကို ဆောင့်ချရင်း

" သေချာတာပေါ့ သူရရယ် ငါသေချာကြည့်ရှုပြီးပြီ စဉ်းမအာရုံ အမြင်တွေကလဲ ဒီနေရာကိုပဲ ညွှန်ပြနေတယ် သိပ်မကြာခင် တိကျတဲ့ အဖြေတစ်ခုကိုရလာတော့မှာပါ " လို့ပြောရင်း တောင်ပံဖြန့် ထားတဲ့ဂဠုန်

ရုပ်ထုပ်ပါတဲ့ တောင်ငွေကို ကျောက်ကမူပေါ်ကို ထုချလိုက်တယ်။

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"

"ခွပ်"

တောင်ငွေကိုထောက်ချလိုက်တဲ့အချိန် မြည်လာတဲ့အသံကြောင့် ဆံပင်တွေဖြူနေတဲ့လူက မှိတ်ထားတဲ့မျက်လုံးတွေကို ရုတ်ချည်းဖွင့်လိုက်ပြီး

"သူတို့လာနေပြီ ငါတို့ရည်မှန်းချက်အကောင်အထည်ပေါ်တော့မယ် ဟားဟားဟား"

"ဆရာကြီး ဟိုမှာလှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ဘက်ကိုရွေ့လာနေတယ်"

တပည့်ဖြစ်သူစကားကြောင့် တောင်ငွေကိုငံထားတဲ့လူက ပင်လယ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"ငါ့အမိန့်ကိုအစထဲက မလွန်ဆန်ပဲ လာတွေ့ရမှာ"လို့တီးတိုး ရေရွတ်ကာ လှိုင်းလုံးကို စူးစိုက် ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ရေလှိုင်းလုံးကြီးက ကမူအနားကိုရောက်တော့ အသက်၁၆နှစ် အရွယ်လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး တောင်ငွေကိုငံထားတဲ့လူ ရဲ့ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

"ရေထဲကနေလူပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်အောင်ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိတယ် ဆိုတော့ သင်ဟာမုန့်နဂါးမင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ ကျုပ်က မုန့်နဂါးမင်းပါ ဆရာက ကျုပ်ကို ခေါ်တာ ဘာအရေးကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ"

"ကျုပ်နာမည်က ရွှေမှိုင်းလို့ခေါ်တယ် အခုတော့ သုပဏ္ဏ

ဂဠုန်ဂိုဏ်းရဲ့ အဓိပတိနေရာကို တာဝန်ယူထားရတယ် ကျုပ်ခေါ်ရတဲ့ အရေးကိစ္စက ဒီကမူထက်မှာ ကျုပ်တို့ ဂဠုန်ဂိုဏ်းရဲ့ စေတီတစ်ဆူကိုတည် ဖို့ရှိတယ် ဒီအတွက်ကြောင့် ကမူအောက်မှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ သင်တို့ရဲ့ သိုက်နန်းကို အခြားနေရာကို ပြောင်းပေးပါ"

ရွှေမှိုင်းဆိုတဲ့ဆရာရဲ့စကားကြောင့် ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ထိုင်နေ တဲ့ နဂါးမင်းက မျက်နှာကို ဘေးတစ်ဘက်စီသို့လွှဲလိုက်ပြီး

" ဆရာတို့ရဲ့ ပညာကို လေးလဲလေးစားပါတယ် ရှိလဲရှိသေပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့ သိုက်နန်းကိုပြောင်းရွှေ့ဖို့က ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒီကမူအောက်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ မျိုးနွယ်တွေက ကျိုက္ခမီရေလယ်ဘုရား ကိုသွားပြီး တစ်နေ့သုံးကြိမ်ဦးခိုက်ကြရပါတယ် မသမာသူတွေမဖျက်စီး နိုင် အောင်လဲ အချိန်ပြည့်အလှည့်ကျစောင့်ကြပ်နေရပါတယ် ဒီအတွက်ကြောင့် ဘယ်လိုမှ ပြောင်းရွှေ့မပေးနိုင်ပါဘူးဆရာ "

နဂါးမင်းရဲ့စကားကြောင့် ဆရာရွှေမှိုင်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား ပြီး

" သင်တို့ရဲ့တာဝန်တွေကို ကျုပ်လဲနားလည်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီ နေရာမှာတည်မယ့် စေတီက နောင်တစ်ချိန် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းအတွက် သမိုင်းဝင်မယ့်စေတီတစ်ဆူဖြစ်တဲ့အတွက် သင်တို့ ပူးပေါင်းကူညီပေးမယ် ဆိုယုံကြည်ပါတယ် သင့်အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရတာအရမ်းခက်နေရင် မနက်ဖြန် ညသန်းခေါင်းကျုပ်တို့ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် အခုသင်ပြန်လို့ရပါပြီ" လို့ပြောလိုက်တော့ နဂါးမင်းက မနှစ်သက်သောအမူအယာနဲ့ အရိုအသေ ပေးကာ ပင်လယ်ပြင်အောက်ကို ငုံ့လျှိုးပျောက်ကွယ် သွားခဲ့တယ်။

နဂါးမင်းပျောက်ကွယ်သွားတာနဲ့ ဆရာရွှေမှိုင်းနဲ့တပည့်ဖြစ်သူက လဲ ကမူပေါ်ကနေ ဆင်းကာ အမှောင်ထုထဲကို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား

ခဲ့ကြတယ်။
